

ZOMAAR IN SEPTEMBER

Eerst dacht ik: daar loopt een rat, toen ik bij schemering in de huiskamer zat en vanuit mijn rechterooghoek iets langs de rand van het terras zag bewegen. Van ratten is bekend dat het intelligente en sociale dieren zijn, maar ik heb ze liever niet in mijn tuin. Ik sprong onmiddellijk van mijn stoel op en ging voor de schuifpui staan om van dichtbij te kunnen zien van wiens ruggetje ik daarnet een glimp had opgevangen. Het terras ligt een steenbreedte hoger dan het perkje ernaast en het ruggetje dat ik daar zag bewegen, bleek gelukkig niet van een rat te zijn, maar van een egel, die op deze milde septemberavond gemoedelijk rondscharrelde en tussen en onder de houtsnippers naar voedsel zocht.

Ik kon wel juichen van blijdschap, want de eerste en enige egel in mijn leven had ik zo'n 60 jaar geleden in de tuin van mijn grootvader gezien. En nu had ik ineens zelf een egel in m'n tuin, en uiteraard wilde ik graag dat hij vanaf heden vaker op bezoek zou komen. Ik wist niet veel over egels, maar wél dat ze tot de beschermde diersoorten behoorden, dat ze zich bij dreigend gevaar oprolden en dat ze een winterslaap hielden. Bovendien schoot mij te binnen dat egels geen melk mochten hebben, dat ze graag fruit aten en dol waren op slakken en kevers. En ik meende me tevens te herinneren dat egels ook gek waren op eieren.

Maar de vraag was nu, waarmee ik deze egel kon verwennen en overhalen om onze tuin extra aantrekkelijk te vinden. Kevers en andere insecten had ik niet voor het grijpen en de egel kon ze ook makkelijk in de tuinen om mij heen vinden. Daarentegen had ik wel fruit in huis, en ook eieren. Maar ik vroeg me af of die eieren nu gekookt moesten zijn of rauw, en omdat egels in hun natuurlijke omgeving geen gekookte eieren tegenkwamen, leek een rauw exemplaar mij het meest logisch. Ik haalde er als de bliksem een uit de koelkast en legde het even in warm water, om de kou ervan af te halen en de egel geen buikpijn te bezorgen. Vervolgens pakte ik een geglazuurd terracotta schoteltje met opstaande rand, zoals je ze wel eens onder bloempotten ziet, en klutste het ei. Een heel ei leek mij te veel van het goede en ik bewaarde de helft ervan in een afsluitbaar bakje in de koelkast. Het schoteltje met het resterende deel echter bracht ik naar buiten en ik zette het zo neer dat de spot van de tuinverlichting erop viel en ik het duidelijk kon zien staan. Als toetje had ik nog gauw een stukje appel ernaast gelegd en met trots keek ik naar het tweegangenmenu waarmee ik de egel probeerde te verleiden. Vanuit de huiskamer hield ik de gedekte tafel goed in de gaten, al was er van de egel inmiddels geen spoor meer te bekennen. Vol spanning hoopte ik dat hij spoedig lucht zou krijgen van luilekkerland, want egels schenen een extreem scherpe neus te hebben, of beter gezegd, een bijzonder sterke reukzin.

Het duurde inderdaad niet lang of ik zag hem met zijn spitse snuitje omhoog vanonder de hortensiastruiken tevoorschijn komen, en heen en weer snuffelend kwam hij steeds dichterbij. Zijn oren, kin, borst en buik waren begroeid met een

dunne vacht van lang haar, dat zo zacht leek als dons, maar dat, zo las ik later, in werkelijkheid heel stug was. Zijn rug en flanken waren bedekt met stekels en het leek erop alsof deze omzoomd werden door een smal bontrokje. Maar dat was gezichtsbedrog. Het bleken namelijk de lange haren van zijn buikje te zijn die eronderuit keken.

Inmiddels was de egel bij het schoteltje gearriveerd. Hij ging zitten en dook voorovergebogen met zijn snoetje behoedzaam in de snotterige gele substantie. Hij had vermoedelijk zelden of nooit een nestje met eieren aangetroffen en moest zich dan ook hebben afgevraagd waar hij deze delicatessen aan te danken had. Ik kon wel juichen toen ik zijn tongetje steeds sneller heen en weer zag gaan, maar hield mijn adem in toen ik hem zich plots zag verslikken en zag kokhalzen door al zijn gulzigheid. Toch liep het gelukkig goed af en zette hij zijn maaltijd iets gematigder voort. Ik was er nieuwsgierig naar of hij in zijn enthousiasme alles in één keer zou verorberen, maar dat deed hij niet. Even later verdween hij tussen de struiken en ging weer verder op zoek naar slakjes, kevers en wormen, kortom, naar zijn voornaamste voedsel.

Tot mijn grote vreugde kwam de egel dezelfde avond herhaaldelijk terug, om even te snoepen en daarna weer in het donker te verdwijnen, en voor het eerst zag ik dat hij onder zijn stekels een kleine staart verborgen hield. Het liefst was ik de hele nacht opgebleven om mijn aandoenlijke gast te blijven observeren, maar mijn verstand zei dat er morgen wéér een dag zou zijn, en ten slotte ging ik naar bed. Toen ik de volgende ochtend wakker werd en naar buiten keek, was er van het ei niets meer over en het schoteltje was dermate schoongelikt dat ik me in de bodem kon spiegelen. Het stukje appel daarentegen lag er nog onaangeroerd bij en werd al gauw verorberd door een blij merel.

Terwijl ik doorgaans de dagen voorbij vond vliegen, kroop deze nieuwe dag tergend langzaam voorbij, en ik was razend nieuwsgierig of de egel van gisteren terug zou komen. Ik had ondertussen gehoord dat egels ook gek waren op kattenvoer. Maar omdat mijn tuin echter regelmatig door verschillende katten werd bezocht en ik vaak moest toezien hoe vooral eentje daarvan, ik noemde hem 'Killer', nietsvermoedende meesjes, merels, vinkjes, groenlingen en heggemusjes vanachter de struiken bespiede en vervolgens besprong en doodde, was ik eigenlijk niet van plan om ze met wat dan ook te lokken. Ik had nog wel een poging gewaagd om Killer het doden van argeloze vogels te bemoeilijken. Nadat hij namelijk voor de tweede keer zijn halsband met adreskokertje in onze tuin was kwijtgeraakt, kocht ik in de dierenwinkel een belletje, bevestigde het aan de halsband en leverde het geheel af op zijn thuisadres. Geen goed idee van mij, want ik kreeg het belletje terug. Zijn bazin stond er namelijk op dat haar kat ongehinderd muisjes kon vangen en als vorm van excuus hoorde ik haar herhaaldelijk zeggen: 'Jammer voor de vogels dan.'

Alsnog kocht ik dezelfde dag ronde schijfjes droogvoer voor kittens, in de hoop dat ik de kat niet op het spek ging binden en dat katten gedroogd en in ei gedompeld kattenvoer niet konden ruiken. Mochten er alsnog katten op afkomen, dan was mijn poging niet meer voor herhaling vatbaar, maar had ik het tenminste wél geprobeerd. Overigens moest ik eerst

nog afwachten of de egel zich mijn tuin kon herinneren en zo ja, dan zou hij mijn lekkernij onherroepelijk opsporen. Ik had 's middags het resterende ei al uit de koelkast gehaald om het op temperatuur te laten komen, goot het over in het terracotta schoteltje en deed er alleen zo veel kattenbrokjes bij dat ze ondergedompeld lagen.

Toen het eindelijk schemerde, zette ik het feestmaal op dezelfde plek neer als de avond ervoor. Volgens mij zat de egel al onder de hortensia's te wachten. Toch kwam hij pas tevoorschijn nadat hij had gehoord en geroken dat de kust weer veilig was en ik de schuifpui weer achter me had dichtgetrokken. Hij liep naar het schoteltje en tot mijn grote vreugde slurpte hij niet alleen de glibberige eimassa op, maar pakte hij tussendoor ook regelmatig een kattenbrokje. Omdat de spot van de tuinverlichting precies op hem viel, kon ik duidelijk zien hoe hij met zijn kleine vlijmscherpe tanden de brokjes gretig fijn kouwde en naar binnen werkte. Zijn glanzende kraalogen en het glimmende natte neusje, dat alsmaar in het ei dook, waren aandoenlijk, en ik kon mijn blik dan ook amper van hem afhouden. Het idee dat egels in het wild levende dieren waren en er nu eentje in mijn tuin van een schoteltje zat te eten, net zoals honden en katten dat doorgaans deden, verbaasde en ontroerde me tegelijk. Ook deze avond onderbrak de egel geregeld zijn maaltijd en hij verdween in het donker, om later weer terug te komen en door te gaan met zijn smulpartij. En ook nu was de volgende ochtend het schoteltje met ei weer net zo schoongelikt als de ochtend ervoor, terwijl ik deze keer ook kattenbrokjes had toegevoegd. Omdat er zich geen kat had laten zien en de combinatie van ei en ondergedompelde brokjes een goed idee leek te zijn, besloot ik met dit recept door te gaan.

Ik had de stille hoop dat deze egel nu een vaste bezoeker zou worden en extra vetreserves kon opbouwen voordat hij aan zijn winterslaap begon. En mijn wens kwam uit: vanaf nu verscheen hij avond aan avond rond dezelfde tijd en hij wist precies, dat er iets lekkers voor hem klaarstond. Inmiddels was het al eind oktober en omdat de nachten kouder werden en slakken, wormen, torren en ander klein gedierte alsmaar schaarser, begon ik de omvang van de maaltijd te verdubbelen. En ook de nieuwe hoeveelheid wist hij zonder moeite te verorberen. Ging het 's avonds regenen, dan haalde ik het schoteltje tijdelijk naar binnen of ik zette het, als ik naar bed wilde, een beetje beschut onder de hortensiastruiken. Bij een heftige stortbui echter bleef het ook daar niet droog en een met water gemengd ei bleek doorgaans onaangetast te zijn. Ik vond overigens dat deze egel langzamerhand een naam moest hebben. En omdat ik als kind twee pluchen speelgoedegeltjes had, waarvan het mannetje Mecki en het vrouwtje Micki heette, en ik deze egel een mannelijke uitstraling vond hebben, noemde ik hem vanaf nu 'Mecki'.

Enkele weken later viel mij op dat Mecki 's avonds niet alleen minder vaak op bezoek kwam, maar dat hij bovendien beduidend minder eetlust vertoonde. De tijden dat ik me 's morgens kon spiegelen in de bodem van het schoteltje waren voorgoed voorbij, en eind november liet Mecki zich helemaal niet meer zien. En het ei, dat ik zekerheidshalve nog een paar achtereenvolgende avonden had neergezet, bleef onaangeroerd. Geen twijfel mogelijk: Mecki was in winterslaap.

Het natuurlijke voedselaanbod was immers nihil en hij had feilloos aangevoeld dat er vorst op komst was. Des te verbaasder keek ik op toen ik hem een paar weken later ineens weer in de spotlights zag verschijnen. Hij draaide half slaapdrunken een paar rondjes, precies op de plek waar voordien aldoor het schoteltje had gestaan, maar dat stond er niet meer. Teleurgesteld wankelde hij onverrichter zake weer terug naar zijn winterverblijf en ik had het sterke vermoeden dat hij van luilekkerland had gedroomd. Ik wist overigens bijna zeker dat Mecki in de tuin van de burens sliep. Achter onze hortensia's hadden zij een brede laurierhaag met ertegenaan een hoop kreupelhout, ideaal om onder te kruipen en ongestoord een winterslaap te houden.

EEN JAAR LATER

Terwijl voor egels de winterslaap uiterlijk eind april voorbij was, had Mecki zich het gehele voorjaar en ook tijdens de zomer niet laten zien. Inmiddels had ik gelezen dat in mei het paarseizoen begon en ik ging er dan ook van uit dat hij het al die tijd superdruk had gehad.

Het was begin september toen ik bij schemering in de kamer zat en in mijn rechterooghoek langs het terras een bekend ruggetje zag bewegen. Geen twijfel mogelijk: het was Mecki, die daar al zoekende rondjes draaide, precies op de plek waar vorig jaar aldoor zijn eten had gestaan en waarvan hij zelfs nog had gedroomd voordat hij definitief aan zijn winterslaap was begonnen. Hij was luilekkerland dus niet vergeten en een groot geluksgevoel maakte zich van mij meester. Ik wist meteen wat me te doen stond, haalde onmiddellijk een ei uit de koelkast en liet het in warm water kort op temperatuur komen. En kattenbrokjes, die ik nog overhad van het vorige jaar. In een mum van tijd was het maaltje klaar en ik zette het schoteltje met ei en brokjes zo neer dat ik het in de spots van de tuinverlichting duidelijk kon zien staan. Mecki had zich natuurlijk meteen uit de voeten gemaakt zo gauw hij mij de schuifpui hoorde openen. Maar net als in het jaar ervoor was ik amper weer binnen of hij kwam onder de hortensia's tevoorschijn en liep zonder aarzeling doelbewust op het schoteltje af. Hij herkende die geur en volgens mij wist hij tevens dat er weer goede tijden zouden aanbreken. Hij wierp zich ogenblikkelijk, zonder goedkeuring vooraf, op zijn feestmaal en dook met zijn tongetje vol genot in de glibberige eimassa. Tussendoor viste hij er telkens een kattenbrokje uit en terwijl hij dit grondig fijnkauwde, zag ik zijn vlijmscherpe tandjes en gedeeltelijk zelfs zijn tongetje. Mecki genoot met volle teugen, wist op een gegeven moment wel van ophouden en toonde net zo veel discipline als een jaar geleden. Hij verdween weer onder de hortensia's en ging verder op zoek naar wat de natuur hem zoal te bieden had.

Toch was zijn zoektocht deze keer maar van korte duur, want veel eerder dan verwacht zag ik zijn snoetje alweer tevoorschijn komen. Hij snuffelde ineens beduidend kritischer dan daarnet en uiterst behoedzaam naderde hij het schoteltje. Het duurde even voordat hij het ei met brokjes had goedgekeurd en eindelijk begon hij uitgebreid te schransen, iets wat ik niet van Mecki gewend was. Hij leek mij ineens iets kleiner, maar dat was waarschijnlijk alleen gezichtsbedrog. Want nadat hij zich had teruggetrokken en toen hij een andere keer weer verscheen, bleek hij toch exact zo groot als ik hem in herinnering had. Het schoteltje was de volgende ochtend brandschoon gelikt en ik kon amper afwachten om het bij schemering weer met ei en kattenbrokjes gevuld neer te zetten. Deze avond vroeg ik mij wederom af waarom ik Mecki de ene keer groter vond dan de andere en ik begon langzamerhand aan mezelf te twijfelen. Of ik hem nu van voren zag, van opzij met gekromde rug bij het schoteltje zittend of hem zag weglopen, vanuit elk perspectief

leek hij qua grootte verschillend. Er viel geen touw aan vast te knopen en ik deed er ook geen moeite meer voor.

Pas op de derde avond werd alles duidelijk en werd het geheim plotseling ontrafeld. Tot mijn grote verrassing zag ik niet één maar twee egels onder de hortensiastruiken vandaan komen, waarvan de een net iets groter was dan de ander. Ze liepen naar het schoteltje, gingen tegenover elkaar zitten en begonnen gezamenlijk aan hun maaltijd. Mecki had dus zijn portie al sinds dagen moeten delen met een tweede egel, en ik maar denken dat ik ruimschoots voldoende had neergezet. Zo gauw die twee hun eerste honger hadden gestild en weer onder de struiken waren verdwenen richting burens, haalde ik het schoteltje naar binnen, klutste nog snel een tweede ei en zette het met nog wat extra kattenbrokjes weer buiten. En inderdaad, ook de dubbele maaltijd was de volgende ochtend verorberd en het schoteltje volledig schoongelikt. Mecki was de grotere van de twee egels en zijn gezichtje was bovendien donkerder dan dat van de andere, de kleinere egel. Hij had vast zijn huidige vrouwtje meegebracht en over haar naam hoefde ik niet lang na te denken. Ik noemde haar 'Micki'.

Van egels is bekend dat zij solitair leven en elkaar liever uit de weg gaan. Alleen in de paringstijd en soms ook nog heel even daarna schijnen mannetjes en vrouwtjes in elkaars buurt te blijven. Omdat egelvrouwtjes in hun eentje voor hun kroost zorgen, trekt het mannetje zich na hun geboorte al spoedig terug en gaat op zoek naar een ander voedselgebied. Egels zijn zoogdieren en volgens de boeken worden de jonkies ongeveer vier weken door hun moeder gezoogd. Nadat zij het nest hebben verlaten, volgen zij hun moeder nog een paar weken, gaan samen met haar op zoek naar voedsel en worden door haar wegwijs gemaakt. Tenminste, zo stond het geschreven, en de kans was groot dat ik hier gauw meer over te weten zou komen. Mochten Mecki en Micki inderdaad een stelletje zijn, dan zouden er eerdaags wel eens jonge egeltjes door de tuin kunnen struinen, en vanaf nu keek ik extra goed uit wanneer ik door de tuin liep. Alhoewel, Mecki had het veld nog niet geruimd. Hij en Micki kwamen hun maaltijd nog steeds met elkaar delen en niets wees erop dat hij zich als voedselconcurrent al had uitgeschakeld.

Een paar dagen later, toen ik in de tuin onkruid zat te wieden, kon ik mijn ogen amper geloven. Op nog geen twee meter afstand zag ik Micki langslopen met in haar kielzog twee kogelronde jonge egeltjes. In deze kop-staartformatie leken die drie wel een treintje, met Micki als locomotief voorop. Zij moest mij al op afstand hebben geroken, maar schonk totaal geen aandacht aan mij en had alleen oog voor haar jongen. Ze wees ze de weg naar rupsen, kevers, huisjesslakken en andere insecten, kortom, naar alles wat langzaam de moedermelk moest vervangen. Ik wilde nog gauw mijn camera halen, maar helaas, het drietal was weer net zo plotseling verdwenen als het was opgedoken. Micki had inderdaad jonkies en hoogstwaarschijnlijk was ik nu net getuige geweest van hun allereerste uitstapje. En Mecki? Die viel nergens meer te bespeuren en scheen zich inderdaad niet te bemoeien met het opvoeden van zijn kinderen.

Onlangs las ik dat egeltjes met gesloten oren en ogen en kaal worden geboren en dat de stekeltjes dan nog dicht onder

hun huid liggen. En omdat de huid op het moment van de geboorte veel water bevat en binnen vierentwintig uur veel vocht verliest, komen de witte stekeltjes bloot te liggen. Pas na twee à drie weken gaan hun oren en ogen open. En niet veel later zijn de egeltjes compleet behaard en op hun hoofd en rug bestekeld en wegen ze tussen de 140 en 180 gram. Maar dat terzijde.

Ik kon amper afwachten tot het avond werd en was razend nieuwsgierig of Micki haar kroost zou meebrengen. Het schoteltje met ei en brokjes stond er nog maar net toen ik Micki onder de struiken vandaan zag komen, met vlak daarachter haar twee koddige jongen. Mijn hart sloeg zowat op hol van blijdschap toen ik haar linea recta naar de gedekte tafel zag stappen en haar beide jongen als vanzelfsprekend aanschoven. Aanvankelijk een beetje aarzelend, maar dan toch steeds gretiger begonnen ook zij met hun tongetjes in de glibberige eimassa te duiken. Ook al was de rand van het schoteltje aan de hoge kant voor ze en moesten zij moeite doen om er met hun snuitjes overheen te reiken, dat kon hun pret niet drukken. Ze vonden het geklutste ei veel te lekker, en met hun vlijmscherpe tandjes, die zij na twee à drie maanden schenen te wisselen voor een blijvend gebit, werkten ze af en toe zelfs een brokje naar binnen. Ik kreeg stellig de indruk dat Micki en haar jongen nu het rijk en voedselgebied voor zich alleen hadden, want Mecki had zich sinds de vorige avond niet meer laten zien.

Het was inmiddels half september en de twee jonge egeltjes moesten nog flink groeien en vetreserves opbouwen, wilden zij de winter overleven. Ik hoopte voor ze dat de vrieskou nog lang op zich liet wachten en dat ze voor hun winterslaap nog voldoende konden opvetten. Ik noemde de twee jonkies 'Snoetje' en 'Snuitje' en was het helemaal eens met de legendarische primatologe Jane Goodall, die vond dat dieren individuen waren en namen moesten hebben. Het maakte mij niet uit dat ik de twee kogeltjes niet uit elkaar kon houden, want die namen pasten immers bij allebei.

Vanaf nu kwamen Snoetje en Snuitje, net als hun moeder, avond aan avond meerdere malen langs om van het ei met brokjes te smullen, en net als hun moeder verdwenen ook zij steeds weer onder de hortensia's richting de tuin van de burens. Omdat het ondertussen vaker wél dan niet regende, moest ik nodig iets verzinnen om het schoteltje droog te houden. Want onder de hortensia's stond het eten maar beperkt beschermt en bovendien viel er geen licht op, zodat ik de egeltafereeltjes in de gaten kon houden. Ik dacht ineens aan het zware houten blok dat wij afgelopen zomer van het strand mee naar huis hadden genomen en dat ik oorspronkelijk, als ik op de zonnestoel zat, als voetensteun had willen gebruiken. Het stevige blok was aan de onderkant van voor tot achter half rond uitgehold, zodat het op een tunnel leek waar je doorheen kon kijken. Het schoteltje zou er makkelijk onder passen en droog staan en de egels zouden er tijdens het eten voldoende stahoogte onder hebben. Ja, dit blok leek mij bij regen een ideale oplossing en al gauw kon ik mijn uitvinding toetsen. Bij de eerstvolgende regenvoorspelling zette ik het schoteltje midden onder de tunnel zo neer dat er nog een beetje licht van de tuinspot op viel, en al stond het eten ietwat verscholen, zowel Micki als haar beide jongen

wisten het feilloos te vinden. Ook al kon ik alleen maar hun silhouet zien, het was beter dan niets en dankzij het tunnelblok stond het schoteltje nu tenminste droog.

Ondertussen werden Snoetje en Snuitje alsmar zelfstandiger en steeds minder vaak zag ik ze in gezelschap van hun moeder. Ook verschenen ze steeds vaker in hun eentje om uit het schoteltje te snoepen, maar ze bleven nog wel in elkaars nabijheid en het duurde nooit lang of de ander volgde.

Naarmate de weken verstreken werd de stekelvacht van Snoetje en Snuitje alsmar donkerder en zij begonnen qua kleur steeds meer op hun moeder te lijken. Volgens de boeken schenen de lichte stekels inderdaad na enkele weken te worden vervangen door een tweede en derde generatie bruin-crèmekleurige stekels, en ik schatte die twee inmiddels toch al op zo'n zestien weken. De koddige kogeltjes van toen, dat waren ze allang niet meer. Ze groeiden als kool en waren, sinds ze voor het eerst op het toneel verschenen, ten minste twee- à driemaal zo groot geworden. Ondertussen was het al half december en volgens de voorspellingen was er nog lang geen winterse kou op komst. Zowel Micki, Snoetje als Snuitje zocht en vond nog volop voedsel in de natuur en met het ei en de kattenbrokjes erbij kon het niet anders of hun vetlaagje werd alsmar dikker. Hun maaltijd had ik ondertussen verdubbeld, want naarmate ze groeiden verorberden Snoetje en Snuitje ook steeds grotere hoeveelheden, en elk extraatje was winst.

Natuurlijk had ik inmiddels familie en vrienden uitvoerig verteld hoeveel plezier ik aan de egels beleefde en Huize Egelvreugd was een bekend fenomeen geworden. Geregeld deed ik aan eenieder die het wilde horen verslag van de nieuwste ontwikkelingen en ook al kon mijn man mijn verhalen wel dromen, hij deelde mijn enthousiasme.

Ineens kwam ik op het briljante idee om een foto te maken van het nachtelijke egelschouwspel, zodat ik anderen kon laten zien waar mijn hart vol van was. Ik wist dat mijn pocketcamera maar beperkte mogelijkheden had, maar omdat ik elke andere camera te zwaar vond in mijn handen, nam ik er genoeg mee. Ik liet er dus geen gras over groeien en hing de eerstvolgende avond mijn kleine camera alvast om mijn nek, om elk moment vanuit de warme kamer de foto van mijn leven te kunnen maken. Het gevulde schoteltje stond ook maar net buiten toen Micki vanonder de hortensia's tevoorschijn kwam en onmiddellijk begon te eten. Ik zette de lens van mijn camera strak tegen het glas van de schuifpui en drukte op de knop. De automatische flits was echter afgegaan en reflecteerde dermate in de ruit dat er op de foto alleen maar een verblindende lichtkrans te zien was. De volgende foto nam ik zonder flits, maar door de te grote afstand viel er te weinig licht op Micki en was er op de foto van haar niet veel meer te zien dan een schim.

Algauw had ik door dat ik verkeerd bezig was en voor een scherpe foto toch echt naar buiten moest. Met een warme jas aan en mijn bescheiden camera in de hand probeerde ik de schuifpui voorzichtig te openen. Maar ik had de hendel nog niet naar beneden gehaald of Micki ging er als een speer vandoor richting hortensia's. Bij deze gelegenheid zag ik voor het eerst dat haar achterpoten beduidend langer waren dan haar voorpoten en ik keek ervan op hoe zij kon spurten.

Haar gehoor was inderdaad net zo vlijmscherp als in de boeken vermeld stond, want ik had de hendel maar even aangeraakt of zij koos het hazenpad. Ik moest nodig een andere manier verzinnen om foto's te maken. Een derde poging op een en dezelfde avond leek mij geen goed idee en ik legde de camera opzij. Tot mijn grote verbazing zag ik even later dat Micki alweer tevoorschijn was gekomen en haar smulpertij onverschrokken had voortgezet. En toen kort daarop ook nog Snoetje en Snuitje aanschoven, kreeg ik precies het tafereeltje te zien dat ik op de foto had willen zetten.

De volgende avond regende het en ik zette het etensbakje onder het houten tunnelblok. Het had weinig zin om te fotograferen en bovendien moest ik eerst nog verzinnen hoe ik de egels onopgemerkt kon benaderen. Omdat Micki de vorige avond alleen al door het neerhalen van de hendel was geschrokken, kon ik beter niet meer door de schuifpui, maar door de achterdeur van de garage naar buiten gaan. Zo gauw dan een egel bij het schoteltje zou arriveren, zou ik vanuit de garage voorzichtig over de koppelstones naar het terras sluipen en daarvandaan kunnen fotograferen. Gelukkig werd mijn geduld niet lang op de proef gesteld. Het regenfront was voorbijgetrokken en de volgende avond stond niets de geplande fotosessie meer in de weg. Mijn jas en camera lagen voor het grijpen en zodra de eerste egel in beeld kwam en begon te eten, het was overigens wederom Micki, sloop ik bepakt en bezakt door de garage naar buiten, met de camera in de aanslag. Ik had echter amper een stap gedaan of Micki stopte plots met eten, luisterde bewegingloos en nam onmiddellijk weer de benen. Het was me nog nooit opgevallen dat mijn schoenzolen piepten, maar in de stilte van de nacht drong het geluid nog eens extra door. Ik ging gauw naar binnen, deed andere schoenen aan en hield vanuit de huiskamer het schoteltje met ei en brokjes goed in de gaten. Even later zag ik Micki weer tevoorschijn komen en ze zette gerustgesteld haar onderbroken maaltijd voort. Ik wilde haar vertrouwen in geen geval op het spel zetten, maar met mijn softe zolen zou zij mij niet kunnen horen en door blijven eten, zodat ik haar alsnog kon vereeuwigen.

Helaas, het heeft niet zo mogen zijn. Ook nu werd mijn vurige wens de grond in geboord en kon ik, deze avond althans, mijn plannen wel vergeten. Het waren deze keer niet mijn piepende zolen, maar het was het zand dat tussen de koppelstones onder mijn schoenen knarste waardoor Micki wederom het hazenpad koos. Ik trok me met schuldgevoelens terug en deed de achterdeur van de garage op slot. Toch bleef ik het schoteltje ook de rest van de avond in de gaten houden en ik wilde weten of Micki alsnog zou terugkomen of dat ik haar voorgoed op de vlucht had gejaagd. Voor mijn gevoel duurde het eeuwig, maar tot mijn grote opluchting kwam zij uiteindelijk weer tevoorschijn en hervatte haar maaltijd. Een pak van m'n hart dat ze ondanks alles voor de derde keer haar moed bijeen had geraapt, en niet veel later schoven zelfs nog Snoetje en Snuitje aan. Ik realiseerde mij dat egels in het wild levende dieren waren, die alert moesten blijven en van het minste of geringste schrokken. Toch liet ik mij niet ontmoedigen om foto's te maken, alleen moest ik nog een beter plan van aanpak verzinnen.